

พระอิศวร เล่นชิงชา

ในสมัยบรรพกาล เมื่อพระอิศวรมีเป็นเจ้าได้ร่วมกันสร้างโลก กับพระผู้เป็นเจ้าทั้งสองคือ พระ Narayana พระพาราหม เสร็จลงแล้ว พระอุมาผู้เป็นชายาของพระอิศวรก็ได้ทรงวิตกไปว่า "โลกที่พระผู้เป็นเจ้าได้ร่วมกันสร้างขึ้นมา นี้มีแผ่นดินน้อบกว่าแผ่นน้ำ เปรียบดังต้นของก้อนหินอยู่ในทะเลเอ็นกร้างใหญ่ ทรงกล่าวว่า ต้องไปน้ำใจหัวใจโลกหรือโลกจะไม่มีคงคา สรพสัตว์ที่อาศัยอยู่ในโลกก็จะพากันส้มตายไปเสียหมด"

ครั้นเมื่อพระอุมาเทวีได้ทราบ มีความวิตกกังวลเกิดขึ้นเช่นนั้น ก็ทำให้พระองค์ทรงมีความสลด พระทัยศร้านม่อง ด้วยกลงไปว่า มนุษย์และสัตว์ที่พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสร้างไว้นั้น จะต้องถึงก้าว วินดีในวันใดวันหนึ่งขึ้นอย่างแน่นแท้ พระเทวีจึงไม่ยอมบรรทมไม่ยอมเสวย กระทั้งพระวรกายได้ดูบ闷ลง พระอิศวรมีเป็นเจ้ามีอหงเห็น พระอุมาผู้ชายามีพระวรกายผิด

พระเนตรไปปะนัน จึงได้ตัวส่วนพระเทวีของพระองค์ค้านว่า "เจ้ามีความทุกข์อยู่ในใจหรือ..อุมา" พระอุมาเทวีจึงหูลตอบไปดังความคิดที่ทรงพระวิตกนั้นให้ทรงทราบ พระอิศวรผู้เป็นเจ้าครรัตน์ได้ทราบเรื่องความปริวิตกของพระชายาแล้ว พระองค์ก็ได้ตัวส่วนพระเทวี แต่แม้ว่าพระอิศวรจะได้ปลอบประโลมสักเท่าใดก็ไม่ได้ผล หั้งนี้ก็ เพราะพระเทวีไม่ได้ถ่ายความวิตกที่มีอยู่ในพระทัย นั้นลงได้ แม้พระอิศวรจะได้ทรงพยายามชี้แจงเหตุผลสักเพียงใด พระอุมา ก็ไม่ทรงเห็นด้วยยังปล่อยให้ความวิตกกำกวลดนั้นเกaea กินพระทัยอยู่เรื่อยมา พระผู้เป็นเจ้า จึงต้องทรงใช้อุบัty เพื่อให้พระชายาของพระองค์คลายความทุกข์นั้นลง

จึงได้เกิดการท้าพนันกันขึ้น ระหว่างพระอุมา กับพระอิศวรผู้เป็นพระสาวี โดยพระอิศวรเป็นผู้ท้าพนันในครั้งนี้ว่า "ส้าหากไอกจะห่องวิบติจริงตามที่พระอุมาทรงคิดและวิตกแล้ว ก็ขอให้พระองค์ตกลงจากหลังนาค หรือขาที่ไขว่ห้างอยู่นั้นตกลงมาด้วย แต่ถ้าไม่ได้เป็นไปตามความคิดของพระเทวีแล้ว ก็ขอให้พระองค์ทรงคำรงค์พระวรกายอยู่ได้ไม่พลัดตกลงมา แต่ปางได" และโปรดให้พญาณาราชเอาหัวไปเกียร์ไว้กับต้นไม้ใหญ่ทางฝั่งหนึ่งของแม่น้ำสีทันดร ส่วนทางของนาคนั้นก็ให้เกียร์ไว้

กับต้นไม้ใหญ่อีกต้นหนึ่งในฝั่งที่อยู่ตรงกันข้าม แล้วให้พญาณาราชไกวัวไว้ปีma

ครั้นแล้วพระอิศวรผู้เป็นเจ้าก็ได้ตัวส่วนอกติกาแก่พระเทวีว่า พระองค์จะเสด็จไปทรงยืนด้วยพระบาทเพียงข้างเดียวในลักษณะท่าไขว่ห้างอยู่บนหลังพญาณาราช สำหากไอกไม่นั่นคงถูกตามพระวิตกของพระอุมาแล้ว เมื่อพระองค์ได้รับความกระเทือนจากการแก่งตัวของพญาณาราช พระบาทที่ยืนไขว่ห้างอยู่นั้นก็จะตกลงมาหรืออาจพลัดตกไปจากหลังพญาณาราชยกตาม พระองค์ก็จะเป็นผู้

แพพนัน แต่ถ้าพระบาทของพระองค์ไม่หันไว้ หรือไม่ตกลงมา แต่ประการได้แล้ว พระอุมา ก็ต้องแพพนันซึ่งกัน

เมื่อพระผู้เป็นเจ้าทึ่งสองทรงตกลงกันแล้วพระอิศวรจึงได้ทรงขึ้นไปยืนด้วยพระบาทเพียงข้างเดียวบนหลังพญาณาราช ในลักษณะท่าไขว่ห้างดังกล่าวแล้ว พญาณาราชก็ไกวัวไว้ปีma ... และแรงปีma ตามลำดับ แต่พระผู้เป็นเจ้าก็ไม่ได้หวั่นไหวยังทรงยืน ประทับอยู่ในท่าเดิมเช่นนั้นไปโดยตลอด

ศิลสิงค์ โบราณเวทฤ เงื่อนในศาสนาพราหมณ์เป็นองค์แทนพระอิศวรพนในแบบเอกอัคร ท่าศากา เมืองนครศรีธรรมราช

จึงเป็นอันว่าพระอุมา
แพพมานต่อพระอิศวรผู้เป็นพระ^๑
สวามีของพระองค์เอง และยังเป็น
เครื่องแสดงให้เห็นว่า โลกที่พระ^๒
สวามีได้ทรงร่วมกันสร้างขึ้นมา้นั้น^๓
ยังมีนักงดดือญ

พระอุมาเทวีนี้จะทรงแพ^๔
พนันพระสามีไปก็ตาม แต่ก็ทำ^๕
ให้พระองค์คลายความปริวิตก^๖
กังวลลงอย่างหมดสิ้น พระเทวีก็^๗
ได้ทรงรู้สึกเบิกบานพระทัยเหมือน^๘
ดังเช่นเดิม พระอิศวรผู้เป็นเจ้า^๙
เมื่อทรงเห็นชั่นนั้นก็ทรงดีพระทัย^{๑๐}
ยิ่งนัก แล้วก็ได้โปรดให้พญา^{๑๑}
นาคราชาแกร่งตัวขึ้นอีกอย่างแรง^{๑๒}
โดยก็ไม่สั่นสะเทือนหรือวิบติ^{๑๓}
แต่ประการใด

ฝ่ายพญานาคราชก็ถือก^{๑๔}
ตีใจที่โผล่ไม่ได้รับติตามพระ^{๑๕}
วิตกของพระมารดาแห่งโภកเจิง^{๑๖}
ได้ลงเล่นน้ำเต้าผุดคำว่าไฟน้ำ^{๑๗}
กันไปเป็นที่สนุก พิธิการโสตชิง^{๑๘}
ชาจึงได้มีมา เพราษเหตุดัง^{๑๙}
กล่าวนี้

ผู้เขียน : พราหมณ์นิส นาคเทวัญ

พระนารายณ์ ใบ radians หัตถุเนื่องในศาสนพราหมณ์
พญานาคเทวีท่าศาลา สีชล เมือง นครศรีธรรมราช

การศึกษาวิมุตระห์

๑. ประเกทของนิทาน

อาจารย์วิเศษร ณ นคร
ผู้ศึกษาวิจัยนิทานพื้นบ้าน ใน
จังหวัดนครศรีธรรมราชจัดนิทาน
เรื่องนี้เป็น เทพนิยาย^๑

โดยหลักวิชาการทางคติชน
วิทยา "เทพนิยาย" เป็นนิทานที่
ว่าด้วยเรื่องเทพเป็นส่วนใหญ่หรือมี
เทพเป็นขัวละครหลัก เนื้อเรื่องมัก^๒
เป็นอิทธิปักษีหริย์ของเทพยดา
เทพเจ้า เทพธิดา และนางฟ้า หรือ^๓
เป็นเรื่องประภายการณ์ธรรมชาติที่^๔
เทพสร้างหรือกำหนดหรือมีส่วน

เกี่ยวข้องก็ได้ ปรากฏกรณีนี้ อุป^๕
เนื้อความน่าจะที่บุคคลทั่วไปจะ^๖
กระทำได้จึงดูเป็นเรื่องเกินความ^๗
จริง

เนื้อเรื่องของเทพนิยายส่วน^๘
ใหญ่มุ่งเน้นบทบาทของเทพที่มีต่อ^๙
มนุษย์หรือสัตว์หรือต่อเทพด้วยกัน^{๑๐}
ซึ่งบทบาทเหล่านี้มีผลต่อความ^{๑๑}
เชื่อของมนุษย์ในเวลาต่อมา โดย^{๑๒}
เฉพาะคือเรื่องว่าด้วยกำเนิดของ^{๑๓}
มนุษย์ กำเนิดโลก และกำเนิด^{๑๔}
จักรวาล

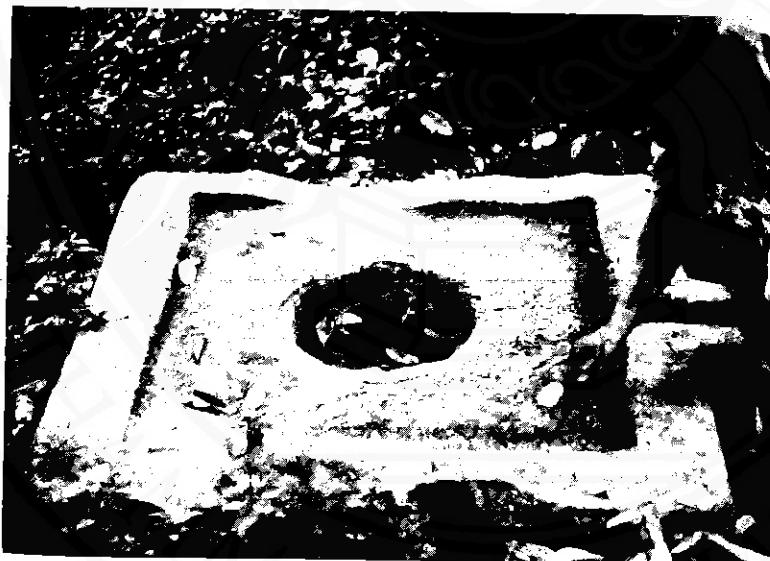
วิเศษร ณ นคร การศึกษานิทานพื้นบ้าน^{๑๕}
ในจังหวัดนครศรีธรรมราช หน้า 42

นิทานเรื่อง "พระอิศวร เล่นซิงช้า" นี้ กล่าวถึงเทพ สำคัญ ๔ องค์ คือ พระพรหม พระนารายณ์ พระอิศวราและพระอุมา ตัวละครหลักคือ เทพ ๒ องค์หลัง

๒. คุณค่าของนิทาน

โดยทั่วไปการศึกษานิทาน พื้นบ้านซึ่งเป็นวรรณกรรมท้องถิ่น ประเพทหนึ่งย้อมมีเป้าหมาย ใน การศึกษาอยู่ ๔ ประการ คือ ความมุ่งหมายทางสุนทรียะ ควรสุ่ง หมายทางภาษา และวัฒนธรรม ความมุ่งหมายทาง การพัฒนาภูมิ ปัญญา และความมุ่งหมายทางการ ศึกษาอบรมและพัฒนาจิตใจ โดย ภาระของนิทานเรื่องนี้ย้อมมีคุณ ค่าเหมาะสมที่จะศึกษาให้บรรลุเป้า หมายทั้ง ๔ ประการได้ แต่

“เรียน คำศร วรรณกรรมท้องถิ่น ศึกษา หน้า ๑๖๑ - ๑๖๒

ในรากน้ำที่อยู่ในศาสนาราหมณเป็นองค์แห่งพระอุมา พบในบริเวณเดียวกับพบศิริสิงค์

จุดเด่นจะอยู่ที่ คุณค่าทางด้าน วัฒนธรรม และการพัฒนาภูมิ ปัญญาเป็นหลัก

คุณค่าทางวัฒนธรรม และ ภูมิปัญญาจากนิทานเรื่องนี้ เป็น เรื่องเกี่ยวกับความรู้เรื่อง ความเชื่อ พิธีกรรม และเทพเจ้าของพระหมณ ซึ่งมี พระพรหม พระอิศวรา และ พระนารายณ์ เป็นหลัก

๓. สัมพันธภาพของนิทาน กับชุมชน

เห็นนิยาย เรื่อง พระอิศวร เล่นซิงช้า เป็นตัวแทนของศาสนา พระหมณที่ปรากฏในคริสต์ธรรม ราช ตามหลักฐาน ในตำนาน พระหมณเมืองนครศรีธรรมราช แสดงให้เห็นถึง อิทธิพลของศาสนา พระหมณในเมืองนครศรีธรรมราช ว่าศาสนาพระหมณมีข้ามแยกและ มีความผูกพันอยู่กับวิถีชีวิตร่อง

ชุมชนคริสต์ธรรมชาติเป็นอาชาน หลาภูเขายาคุณแล้วย เมื่อคริสต์พุทธ ศาสนาพุทธเข้ามาเผยแพร่ ชาวคริสต์ธรรมราช ก็รับเอาศาสนาพุทธมา นับถือเป็นที่พึ่งทางจิตใจ แต่ก็ ไม่ทอดทิ้งศาสนาพระหมณที่เคยเชื่อ ถือปฏิบัติกันมา ชาวคริสต์ธรรมราช จึงคงใช้วิถีอยู่ในลักษณะ “พุทธ กับไสยาดด้วยกัน” ตลอดมา

สัมพันธภาพของนิทานเรื่อง นี้ กับชุมชนในฐานะเป็นตัวแทน ของศาสนาพระหมณปรากฏให้เห็น ทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม เช่น ปรากฏในวัฒนธรรมประเพณี นหารสพพื้นบ้าน จิตรกรรม สถาปัตยกรรม ปฏิมากรรม พิ กรรม และความเชื่อ ฯลฯ

๔. การอนุรักษ์และพัฒนา นิทาน

การอนุรักษ์และพัฒนา นิทานเป็นการต่อชีวิตมรดกทาง ศิลปวัฒนธรรมไว้ให้ลูกหลาน โดยหลักวิชาการทางภาคตีชนวิทยา อาจจะทำได้หลายวิธีดังนี้

๔.๑ จดบันทึกนิทานไว้ให้ สูญหายไปพร้อมกับวิทยากรผู้เล่า

๔.๒ จัดพิมพ์นิทานเผยแพร่ สู่สาธารณะ

๔.๓ ใช้นิทานพื้นบ้านสืบ ในการเรียนการสอนในสถาน ศึกษา และเป็นเครื่องมือสื่อสารใน การพูดการเขียนในโอกาสอันควร

เรื่องสั้น

หอพะยอมวัดเจ้าจิ่ง อำเภอเมือง จังหวัดนครศิริธรรมราช
ในราษฎรสถานแห่งในศาสนานาพารามณ์

หอพะนราษยณ์ อำเภอเมือง จังหวัดนครศิริธรรมราช
ในราษฎรสถานแห่งในศาสนานาพารามณ์

๔.๔ ใช้นิกานมาปูรุ่งแต่ง เป็นหนังสือสำหรับนักเรียนระดับ ต่างๆ โดยอาศัยเทคนิคบริการ สอดคล้องกับยุคสมัยทั้งระบบการ พิมพ์และการจัดภาพประกอบ

๔.๕ ใช้นิกานพื้นบ้าน เป็น สื่อในการสร้างสรรค์งานวรรณกรรม กรรมประเพทต่างๆ

๔๗๔

กล่าวโดยสรุปนิกานพื้นบ้าน เป็นสื่อที่สามารถจะใช้ออนุรักษ์ พัฒนาเพื่อรักษาประสัตถ์ ทางการศึกษา สังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ และการเมือง ได้

• วนิดา จำศิริ คดีชนวิทยาศึกษา
หน้า ๑๔๕

